

РЕШЕНИЕ

№ 31

гр. Бургас, 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Синков

Членове: Галина Т. Канакиева
Петя Ив. П. Дакова

при участието на секретаря Петя Ефт. Помакова
в присъствието на прокурора К. Ил. С.
като разгледа докладваното от Пламен Анг. Синков Наказателно дело за възобновяване № 20242000600032 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.420, ал.2, вр. чл.422, ал.1, т.5 от НПК. Образувано е по искане на осъденото лице Е. А. К. за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 278/2023г. по описа на Окръжен съд Ямбол. Претендира се отмяна на постановеното по делото решение № 105 от 08.11.2023г. и оправдаване на осъдения, алтернативно връщане на делото за ново разглеждане.

В искането се релевират касационни основания по чл.348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от НПК (нарушение на закона, допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до нарушаване правото на защита на осъдения и явна несправедливост на наложеното наказание), които са основание за възобновяване на наказателното производство по чл.422, ал.1, т.5 от НПК.

Изложени са доводи, че К. на първа инстанция е бил осъден за кражба по чл. 195, ал.1, т.4 от НК, а въззивният съд е преквалифицирал деянието в обсебване по чл.206, ал.1 от НК, като осъденият счита, че няма данни да е извършил никое от двете престъпления от обективна и субективна страна. Сочи, че ремаркетото е било изоставено на паркинга му и той не е знаел кой е собственикът му. Счита, че не е доказано обстоятелството, че е владееел или пазел процесното ремарке. На следващо място се твърди допуснато съществено процесуално нарушение, което е довело до нарушаване правото на защита на осъдения. В искането се излагат доводи, че в противоречие с нормите на Европейския съюз и практиката на съда на ЕС Окръжен съд –

Ямбол с окончателния си съдебен акт е приложил закон за по-леко наказуемо престъпление, като го е осъдил за обсебване, без да има повдигнато обвинение за такова деяние и К. не е имал възможност да се защитава срещу новото обвинение. Относно наложеното наказание се твърди, че същото е явно несправедливо, поради неприлагане на разпоредбата на чл.55, ал.1, т.1 от НК. Предвид изложените съображения осъденият счита, че атакуваното въззивно решение подлежи на отмяна и той следва да бъде оправдан, алтернативно делото да се върне за ново разглеждане.

Пред настоящата инстанция прокурорът от Апелативна прокуратура – Бургас изразява мотивирано становище за неоснователност на искането за възобновяване, заявено от осъденото лице и предлага същото да бъде оставено без уважение. Изтъква еднопосочната съдебна практика относно прилагането на закон за по-леко наказуемо престъпление от съдилищата при неизменена фактическа обстановка. Подчертава, че осъденият се е защитавал по същите факти, като съдът единствено е прецизирал правната квалификация. Прокурорът счита, че при постановяване на въззивното решение не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в превратно тълкуване на доказателствата. Намира, че правилно е приложен материалния закон, тъй като са установени всички съставомерни признаци на престъплението по чл.206, ал.1 от НК, осъществено от осъдения К.. Относно наложеното наказание сочи, че при отчитане на наличните смекчаващи и отегчаващи обстоятелства, същото е индивидуализирано правилно от въззивния съд. Предлага искането за възобновяване да бъде оставено без уважение.

Осъденото лице и защитникът му в съдебно заседание поддържат направеното искане и изложените в него аргументи. Защитникът акцентира, че осъденият не е имал възможност да се защитава по обвинение по чл.206 от НК, доколкото деянието е квалифицирано по тази разпоредба с окончателния съдебен акт на въззивната инстанция, който не подлежи на обжалване. Соци, че в тази насока не са събирани и проверявани доказателства. Елементите от състава на престъплението обсебване не са изяснени, тъй като никога не са били предмет на обсъждане в двете редовни съдебни производства. Поддържа искането за отмяна на въззивното решение и оправдаване на осъдения или връщане на делото за ново разглеждане, алтернативно прави искане и за изменение на решението в полза на осъдения.

Апелативният съд провери данните по делото, съобрази становищата и доводите на страните и в пределите на правомощията си намери следното:

Искането за възобновяване на наказателното производство е процесуално допустимо. Предмет на същото е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК – атакувана е влязла в сила присъда на Ямболския районен съд, изменена относно правната квалификация на деянието с решение на Окръжен съд - Ямбол. Посочени са основания по чл.422, ал.1, т.5 вр. чл. 348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от НПК. Искането е направено в срока по чл.421, ал.3 от

НПК. Разгледано по съществото си, в контекста на очертаната аргументация, искането на осъденото лице е НЕОСНОВАТЕЛНО. Съображенията за това са следните:

С Присъда № 6 от 12.07.2022г., постановена по НОХД № 21/2022г. по описа на Районен съд – Тополовград, подсъдимият Е. А. К. е признат за невиновен и оправдан по обвинението по чл.195, ал.1, т.4 вр. чл.194, ал.1 от НК. Със същата присъда е отхвърлен като неоснователен и недоказан предявения срещу К. граждански иск от „Мильо 2007“ ЕООД, представлявано от управителя Щ.М.Д. с ЕГН ***** за сумата от 6896,00 лв., представляваща обезщетение за причинените имуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата от датата на увреждането – 10.04.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

С Решение № 84 от 31.10.2022г. по ВНОХД № 228/2022г. по описа на Окръжен съд – Ямбол, присъдата е отменена и делото е върнато за ново разглеждане.

Поради липса на съдебен състав, който да разгледа делото в Районен съд – Тополовград, същото е изпратено по подсъдност на Районен съд – Ямбол, който се е произнесъл с Присъда № 48 от 16.03.2023г. по НОХД №1119/2022г. по описа на същия съд. Със същата подсъдимият Е. К. е признат за виновен в това, че на 10.04.2021 г. в гр. Тополовград при условията на посредствено извършителство на Е.А.Д. и чрез използването на моторно превозно средство[1]товарен автомобил, марка „Рено“, модел „Премииум“ с рег. № Х...КН, отнел чужда движима вещ от владението на Щ.М.Д. от гр.Тополовград, без негово съгласие, с намерение противозаконно да го присвои - полуремарке марка „Шмитц 24 А 1362“ с рег. № Х...ЕМ, с рама № WSMS6980000492513 на стойност 6 896,00 лева, собственост на „Мильо 2007“ ЕООД, с управител Щ.М.Д., поради което и на основание чл.195, ал.1, т.4 вр. чл.194, ал.1 вр. чл.54 от НК му наложил наказание лишаване от свобода за срок от една година, изтърпяването на което отложил на основание чл.66, ал.1 от НК за изпитателен срок от три години. Със същата присъда подсъдимият К. е осъден да заплати на гражданския ищец „Мильо 2007“ ЕООД, представлявано от управителя Щерю Димитров, сума в размер на 6896 лв., ведно със законната лихва, считано от 10.04.2021 г. до окончателното изплащане на сумата, представляваща обезщетение за имуществени вреди от престъплението. Присъдени са разноски.

Присъдата е била атакувана пред въззивната инстанция, която се е произнесла с Решение № 105 от 08.11.2023г., постановено по ВНОХД №278/2023г. по описа на Ямболския окръжен съд. Въззивният съд е изменил присъдата на РС-Ямбол, като е преквалифицирал извършеното от К. деяние в по-леко наказуемо престъпление по чл.206, ал.1 от НК и потвърдил присъдата в останалата ѝ част.

Неоснователно е възражението на искателя, че е нарушено правото му на защита с преквалифицирането на деянието с окончателния съдебен акт,

постановен от Окръжен съд – Ямбол като въззивна инстанция.

В тази насока следва да се отбележи, че преквалифицирайки престъпната дейност на осъдения от едно престъпление – квалифициран състав на кражба по чл.195, ал.1, т.4 от НК в по-леко наказуемото престъпление по чл.206, ал.1 от НК, Окръжен съд – Ямбол не е нарушил процесуалните права на осъдения и в частност правото му на защита, тъй като това не може да доведе и на практика не води до влошаване положението на К.. Особено значение има обстоятелството, че въззивното решение е основано на същите фактически обстоятелства, посочени в обвинителния акт и в присъдата на Районен съд - Ямбол. Предвид изложеното и с оглед разпоредбата на чл.287, ал.1 от НПК в рамките на проведеното срещу подсъдимия К. съдебно производство не е имало основание за изменение на обвинението.

При внимателен прочит на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и при тяхното анализиране, настоящият съдебен състав счита, че още при предявяване на обвинението са били налице елементите от състава на престъплението обсебване, макар и същите първоначално да са били подведени под правната квалификация на престъплението кражба. В разглежданото дело въведените с обвинителния акт факти, доказателствено интерпретирани от Окръжен съд – Ямбол като въззивна инстанция, са обосновавали различна от посочената от прокурора и от Районен съд – Ямбол правна квалификация за извършеното от осъдения деяние. Фактологията обаче остава същата и срещу нея К. се е защитава пълноценно от самото начало на съдебното производство. Новата правна оценка от въззивния съд се основава на това, че на установените от този съд фактически констатации, съдържащи се в рамките на описаната в обвинителния акт фактическа обстановка, е дадена друга правна квалификация, съобразно различното разбиране на съда за приложимото материално право. Такова процесуално поведение на въззивната инстанция е допустимо, тъй като в случая тя се е придържала изцяло към фактите, срещу които подсъдимият се е защитава от първия възможен момент, давайки им съответна материалноправна квалификация на по-леко наказуемо престъпление.

Относно формата на волеизявлението на въззивния съд при преквалифициране на деянието – доколко същият е следвало да се произнесе с нова присъда или правилно е изменил първоинстанционната присъда с решение, този въпрос е изрично уреден от законодателя с разпоредбата на чл.337, ал.2 от НПК, съгласно който, когато прилага закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо престъпление, въззивният съд изменя първоинстанционната присъда.

Позоваването на искателя на посоченото решение на СЕС е основателно, но не може да доведе до исканото възобновяване на производството. От съдържанието на Решение от 09.11.2023г. по Дело С-175/22 на Съда на ЕС се извежда задължение на съда, който установява

приложимост на закон за по-леко наказуемо престъпление, по своя инициатива или вследствие на предложение на обвиняемия да възприеме различна от първоначално възприетата от прокуратурата правна квалификация на инкриминираното деяние, което не се различава от установеното в чл.301, ал.1, т.2 от НПК. Изведено е и изискване към съда да е информирал своевременно обвиняемия за разглежданата нова квалификация, към момент и условия, които да му позволят да подготви ефективно защитата си. Във всеки отделен случай съдът следва да прави самостоятелна преценка на това обстоятелство с оглед конкретната възможност на лицето да осъществи ефективно защитата си. Проследяването на практиката, както на Съда на ЕС, така и ЕСПЧ по защита правата на човека, установява, че правото на защита на подсъдимия не би било нарушено, ако той има процесуалната възможност да предяви възраженията си пред още една инстанция. В този смисъл са Решение от 1 март 2001 г. на ЕСПЧ по делото DALLOS v. HUNGARY, жалба № 29082/95, §§ 47-53, ЕСПЧ, с което е приел отсъствие на нарушение на чл. 6, § 3 от ЕКПЧ, тъй като жалбоподателят е имал възможност да се защити пред Върховния съд на Унгария по преквалифицираното за пръв път от въззивния съд обвинение. В този смисъл е и решение на ЕСПЧ от 7 януари 2010 г. по делото Пенев срещу България, жалба № 20494/04, което е станало повод за изменение на НПК на РБългария, като разпоредбата на чл.422, ал.1, т.5 от НПК е изменена и е предвидена възможност за възобновяване в хипотези на допуснати съществени нарушения по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК по съдебни актове по чл. 354, ал. 2, т. 2 и ал. 5 от НПК. Предвид изложеното, изменението на правната квалификация от въззивната инстанция с окончателен съдебен акт, не представлява нарушение на член 6, параграф 4 от Директива 2012/13/ЕС на Европейски парламент и на Съвета от 22.05.2012г. относно правото на информация и наказателното производство, нито на членове 3 и 7 от Директива (ЕС) 2016/343 на Европейския парламент и на Съвета от 09.03.2016г. относно укрепването на някои аспекти на презумпцията за невиновност и на правото на лицата да присъстват на съдебния процес в наказателното производство, както и на член 47, алинея втора от Хартата на основните права на Европейския съюз. Това е така, защото българското законодателство предвижда възможност за преразглеждане на влязлата в сила присъда, чрез извънредното производство по възобновяване на наказателни дела по реда на Глава тридесет и трета от НПК. То предоставя на осъдените лица възможност да предявят претенциите си в доста по-голям срок от предвидения за редовното инстанционно обжалване и им гарантира правото да искат проверка на влязлата в сила присъда на същите основания, на които могат да осъществят касационно обжалване, предвидени в чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК, а именно: нарушение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наказанието. В конкретния случай осъденият К. не само има възможност да поиска преразглеждане на наказателното производство, в което правната

квалификация е била променена, но и се е възползвал от това свое право, чрез атакуване на решението на ОС-Ямбол по реда на Глава тридесет и трета от НПК пред настоящия съд. След като жалбоподателят е имал възможността да представи защитата си пред друга съдебна инстанция, дори и в извънредно производство, по отношение на промененото обвинение и оценявайки справедливостта на производството като цяло с оглед практиката на ЕСПЧ, следва извод, че всички недостатъци в производството пред окръжния съд са били отстранени пред Апелативен съд - Бургас, т.е. правото на жалбоподателя да бъде подробно информиран за естеството и причината за обвинението срещу него и да разполага с достатъчно време и условия за подготовка на защитата си, не е нарушено.

Предвид изложеното, възприемайки правни изводи, различни от тези на първоинстанционния съд, относно процесуалната възможност за приложението на чл. 206 НК, въззивната инстанция не е допуснала нарушение на процесуалния закон. Фактите, обосноваващи съставомерността от обективна и субективна страна на престъплението по чл. 206 НК, са били посочени изчерпателно в обвинителния акт, с който подсъдимият е бил обвинен по чл. 195, ал. 1, т.4 НК, те са част от съставомерните обстоятелства, били са предмет на установяване в хода съдебното производство и е могъл ефективно да се защитава срещу тях. Поради това законосъобразно въззивният съд е упражнил правомощията си по чл. 337, ал. 1, т. 2 НПК и е признал подсъдимия К. за виновен в извършване на по-леко наказуемото престъпление, по чл. 206, ал. 1 НК.

Посоченото касационно основание – по чл.348, ал. 1, т. 1 НПК, в смисъла изложен в жалбата, не се подкрепя от данните по делото и е неоснователно. Възраженията по този довод, се свеждат лаконично до твърденията за неправилна преценка на събраните доказателства и от там за незаконосъобразен извод за съставомерност на деянието по чл.195 и чл. 206, ал. 1 НК.

Възраженията относно приложимостта на чл.206, ал.1 от НК по своята същност се свеждат до твърдения по обосноваването на второинстанционният съдебен акт. В искането се изразява несъгласие с преценката, направена от Окръжен съд - Ямбол по доказателствата, въз основа на която е достигнал до извод за авторството на деянието. Оспорват се мотивите, с които въззивната инстанция е приела, че осъденият К. е знаел чия е собствеността върху процесното ремарке и че същият е осъществявал владение и пазене на чужда вещ. Достоверността на доказателствените материали обаче не подлежи на преобсъждане в извънредното производство по Глава Тридесет и трета от НПК. В това производство настоящият съд следи само за правилното приложение на закона и не може да установява нови фактически положения. В случая същественото е, че в хода на събиране и проверка на доказателствата е спазен регламентирания процесуален ред. При това Окръжен съд - Ямбол, при установяване на правно - релевантните факти, не е възприел превратно доказателствата. Изводите за виновността на осъдения в

осъществяване състава на посоченото престъпление, са подкрепени от събраните по делото безпротиворечиви доказателства, подробно изброени в мотивите – частично от обясненията на осъденото лице К., показанията на свидетелите Ефтим Добрев, Салим Салимов, Щерю Димитров, Милчо Илиев, Гергин Хубенов и Гошо Киров, заключенията на назначените по делото експертизи, както и писмените доказателства. Установените данни от доказателствените източници, правилно оценени от въззивната съдебна инстанция при спазване на процесуалните изисквания по чл. 303 НПК, законосъобразно са я мотивирали да приеме, че подсъдимият К. е осъществил състава на престъплението обсебване.

Второинстанционният съд в мотивите си подробно и задълбочено е обсъдил всички събрани доказателства и въз основа на този анализ е изложил убедителни, логични и законосъобразни съображения, защо не възприема изводите на районния съд за съставомерност на деянието по нормата на чл.195 от НК, като същевременно е отхвърлил твърденията на защитата, че извършеното от подсъдимия не съставлява престъпление, с отговори на всички повдигнати пред него възражения. Посочил е какви обстоятелства счита за установени, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните съображения за взетото решение. Правилно е било прието, че К. е осъществил състава на престъплението по чл. 206 НК.

Относно твърдението за явна несправедливост на наложеното наказание от Окръжен съд – Ямбол в депозираното искане не се излагат конкретни доводи. Основното възражение в искането е за намаляване на наказанието под предвидения в закона минимум с приложение на чл.55 от НК, без да са посочени конкретни пороци при оценката на обществената опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства. Настоящият съдебен състав намира, че при индивидуализиране на наказанието първоинстанционният съд е преценил задълбочено тежестта на инкриминираното деяние. Анализирани са фактите, свързани с личността на дееца, като индивидуалните му качества са изведени от приложените по делото справка за съдимост и данните, носещи информация за възрастта, социалния статус и семейно му положение. Законосъобразен е изводът, че в случая не са налице нито многобройни, нито изключителни смекчаващи вината обстоятелства, които да обусловят определяне на наказанието при условията на чл. 55 от НК. В тази връзка, точно са приложени принципите на индивидуализацията, с преценка на всички данни за деянието и дееца, като размерът на наказанието е определен в законовия минимум, предвиден за съответното престъпление.

Ето защо и този довод се явява неоснователен.

По изложените съображения, Апелативен съд Бургас намира, че искането за възобновяване на делото на осъденото лице Е. А. К., е неоснователно и като такова следва да бъде оставено без уважение.

Водим от горното, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъденото лице Е. А. К., за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 278/2023г. по описа на Окръжен съд Ямбол.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____